

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Εκατόν Εξήντα Τρία

Αποκάλυψη της Προφητείας: Διερευνώντας το Ενδέκατο Κεφάλαιο του Δανιήλ

Jeff Pippenger
2024-03-28

Τώρα θα αρχίσουμε να προχωρούμε μέσα από το ενδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ.

Και ἐγώ, κατά τὸ πρῶτον ἔτος Δαρείου τοῦ Μήδου, ἐστάθην διὰ τὸν στηριξῶ καὶ τὸν ἐνισχύσω. Καὶ τώρα θέλω σοὶ δεῖξει τὴν ἀλήθειαν. Ἴδού, θὰ ἀναφανῶσιν ἔτι τρεῖς βασιλεῖς ἐν τῇ Περσίδι· καὶ ὁ τέταρτος θὰ γίνῃ πολὺ πλουσιώτερος πάντων αὐτῶν· καὶ διὰ τῆς ἰσχύος αὐτοῦ, διὰ τοῦ πλοῦτου αὐτοῦ, θὰ διεγείρῃ πάντας κατὰ τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος. Καὶ βασιλεὺς δυνατὸς θὰ ἀναφανῆ, ὅστις θὰ ἐξουσιάσῃ μετὰ μεγάλης κυριαρχίας, καὶ θὰ πράξῃ κατὰ τὸ θέλημα αὐτοῦ. Καὶ ὅταν ἀναφανῆ, ἡ βασιλεία αὐτοῦ θὰ συντριβῆ, καὶ θὰ διαιρεθῆ πρὸς τοὺς τέσσαρας ἀνέμους τοῦ οὐρανοῦ· καὶ οὐχὶ εἰς τὸ σπέρμα αὐτοῦ, οὐδὲ κατὰ τὴν κυριαρχίαν αὐτοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας ἐκυβέρνησεν· διότι ἡ βασιλεία αὐτοῦ θὰ ἐκρίζωθῆ, καὶ θὰ δοθῆ εἰς ἄλλους ἐκτὸς ἐκείνων. Δανιήλ 11:1–4.

Ο Γαβριήλ αρχίζει πληροφορώντας τον Δανιήλ ότι εργάστηκε και με τον Δαρείο κατά το πρώτο έτος του, το έτος κατά το οποίο ο ανεινός του Δαρείου, ο στρατηγός του, κατέλαβε τη Βαβυλώνα και θανάτωσε τον Βαλτάσαρ. Ο Δανιήλ λαμβάνει αυτό το όραμα κατά το τρίτο έτος του Κύρου, σύμφωνα με το πρώτο εδάφιο του δεκάτου κεφαλαίου, ώστε ο Γαβριήλ να επισημαίνει τόσο τον Δαρείο όσο και τον Κύρο ως τα σύμβολα που αντιπροσωπεύουν τον «καιρό του τέλους». Ο Βαλτάσαρ και η Βαβυλώνα καταλήφθηκαν από τη Μηδοπερσική Αυτοκρατορία το έτος 538 π.Χ.

«Ο Κύρος πολιόρκησε τη Βαβυλώνα, την οποία κατέλαβε με τέχνασμα το 538 π.Χ., και με τον θάνατο του Βαλτάσαρ, τον οποίο οι Πέρσες θανάτωσαν, το βασίλειο της Βαβυλώνας έπαυε να υπάρχει.» Ουρία Σμιθ, Daniel and the Revelation, 46.

Το έτος 538 π.Χ., ο Δανιήλ κατέγραψε το ένατο κεφάλαιο.

«Το όραμα που καταγράφεται στο προηγούμενο κεφάλαιο [κεφάλαιο όγδοο] δόθηκε κατά το τρίτο έτος του Βαλτάσαρ, το 538 π.Χ. Κατά το ίδιο έτος, το οποίο ήταν επίσης το πρώτο του Δαρείου, συνέβησαν τα γεγονότα που αφηγείται το παρόν κεφάλαιο [κεφάλαιο ένατο].» Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 205.

Κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τοῦ Δαρείου, τὸ ὁποῖον ἦταν τὸ τρίτον καὶ τελευταῖον ἔτος τοῦ Βαλτάσαρ, τῷ 538 π.Χ., ὁ Κύριος ἐτιμώρησε τὴν γῆν τῶν Χαλδαίων καὶ τὴν κατέστησε ἔρημον.

Καὶ πᾶσα αὕτη ἡ γῆ θέλει γείνει εἰς ἐρήμωσιν καὶ εἰς κατάπληξιν· καὶ τὰ ἔθνη ταῦτα θέλουσι δουλεύσει τὸν βασιλέα τῆς Βαβυλῶνος ἐβδομήκοντα ἔτη. Καὶ θέλει συμβῆ, ὅταν συμπληρωθῶσι τὰ ἐβδομήκοντα ἔτη, ὅτι θέλω τιμωρήσει τὸν βασιλέα τῆς Βαβυλῶνος καὶ τὸ ἔθνος ἐκεῖνο, λέγει Κύριος, διὰ τὴν ἀνομίαν αὐτῶν, καὶ τὴν γῆν τῶν Χαλδαίων, καὶ θέλω καταστήσει αὐτὴν αἰωνίους ἐρημώσεις. Ἰερεμίας 25:11, 12.

Στο δέκατο εδάφιο, ο Κύριος χρησιμοποιεί τη λέξη «μετά», καθώς εισάγει την τιμωρία της Βαβυλώνας. «Αφού» η Βαβυλώνα ερημωθεί, ο Κύριος θα εκτελέσει το αγαθό Του έργο υπέρ του λαού του Θεού.

Διότι οὕτως λέγει ὁ Κύριος· Ὅταν συμπληρωθῶσιν ἑβδομήκοντα ἔτη εἰς Βαβυλῶνα, θέλω σᾶς ἐπισκεφθῆ καὶ ἐκτελέσει τὸν ἀγαθὸν μου λόγον πρὸς ἐσᾶς, ἐπαναφέροντάς σας εἰς τοῦτον τὸν τόπον. Ἱερεμίας 25:10.

Η αιχμαλωσία των εβδομήντα ετών άρχισε το 606 π.Χ.

«Άρχίζοντας από τὸ 606 π.Χ. τῶν ἑβδομήκοντα ἐτῶν, ὁ Δανιὴλ κατενόησε ὅτι αὐτὰ ἐπλησίαζαν πλέον στὸ τέλος τους.» Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 205.

Η εβδομηκονταετής αιχμαλωσία άρχισε το 606 π.Χ. και έληξε το 536 π.Χ., δηλαδή δύο έτη μετά τον θάνατο του Βαλτάσαρ και την ερήμωση της Βαβυλώνας το 538 π.Χ. Ήταν το τρίτο έτος του Κύρου. Ο Γαβριήλ τοποθετεί την προφητεία του ποταμού Χιδδέκελ στο τρίτο έτος του Κύρου και αρχίζει την αφήγηση του ενδεκάτου κεφαλαίου με αναφορά στο πρώτο έτος του Δαρείου, και με τούτο προσδιορίζει δύο συγκεκριμένα έτη. Το 538 π.Χ. και το 536 π.Χ. ήσαν αμφοτέρα προσδιωρισμένοι καιροί· το 538 π.Χ. ήταν ο προσδιωρισμένος καιρός για να ολοκληρωθεί η προφητεία των εβδομήκοντα ετών, και το 536 π.Χ. ήταν ο προσδιωρισμένος προφητικός καιρός κατά τον οποίο, «μετά» το 538 π.Χ., ο Κύριος θα εκτελούσε το αγαθό Του έργο υπέρ του λαού Του.

Το 538 π.Χ. και το 536 π.Χ. είναι αμφοτέρα προσδιωρισμένοι καιροί, και αντιπροσωπεύονται από δύο ιστορικές μορφές· η μία ήταν ο πρώτος βασιλιάς της Μηδίας και η δεύτερη ο πρώτος βασιλιάς της Περσίας. Το τέλος των εβδομήντα ετών κατά τα οποία ο κυριολεκτικός Ισραήλ ήταν αιχμάλωτος στην κυριολεκτική Βαβυλώνα, αντιπροσώπευε τα χίλια διακόσια εξήντα έτη κατά τα οποία ο πνευματικός Ισραήλ ήταν αιχμάλωτος στην πνευματική Βαβυλώνα, από το έτος 538 μ.Χ. έως το 1798. Το 1798 ήταν «προσδιωρισμένος καιρός», και τότε άρχισε η περίοδος που προφητικώς προσδιορίζεται ως «ο καιρός του τέλους». Το 538 π.Χ. και το 536 π.Χ., τα οποία αντιπροσωπεύονται ως «προσδιωρισμένος καιρός», σηματοδοτούν επίσης την αρχή μιας περιόδου που παριστάνεται ως «ο καιρός του τέλους».

«Η εκκλησία του Θεού επί της γης βρισκόταν εξίσου αληθινά σε αιχμαλωσία κατά τη διάρκεια αυτής της μακράς περιόδου αμείλικτου διωγμού, όπως οι υιοί του Ισραήλ κρατούνταν αιχμάλωτοι στη Βαβυλώνα κατά την περίοδο της εξορίας.» Προφήτες και Βασιλείς, 714.

Κάθε προφητεία απευθύνεται ειδικότερα στις έσχατες ημέρες παρά στις ημέρες κατά τις οποίες εκπληρώθηκε αρχικώς· έτσι, το 538 π.Χ. και ο βασιλεύς Δαρείος, μαζί με το 536 π.Χ. και τον βασιλέα Κύρο, αντιπροσωπεύουν τον «καιρό του τέλους» το 1989, και οι δύο βασιλείς προτυπώνουν τον Πρόεδρο Reagan και τον Πρόεδρο Bush τον πρεσβύτερο. Το 538 π.Χ. και το 536 π.Χ. αντιπροσωπεύουν ένα ορόσημο το οποίο εκπληρώνεται, με τις δύο χρονολογίες να νοούνται αμφοτερες ως παραστάσεις του ενός οροσήμου. Το ορόσημο του «καιρού του τέλους» αποτελείται από δύο σύμβολα, και ενίοτε, όπως στην περίπτωση του Reagan και του Bush του πρεσβυτέρου, αμφοτερα τα σύμβολα εκπληρώνονται στο ίδιο έτος. Αλλά αυτό είναι η εξαίρεση

στον κανόνα, διότι το ορόσημο του «καιρού του τέλους» στον καιρό του Μωυσέως ήταν η γέννηση τόσο του Ααρών όσο και του Μωυσέως, η οποία χωριζόταν από τρία έτη. Στην ιστορία του Χριστού, ήταν η γέννηση του Ιωάννου του Βαπτιστού και του Χριστού, η οποία χωριζόταν από έξι μήνες.

Με τον «καιρό του τέλους», στην ιστορία του αντιχρίστου, επρόκειτο για τα έτη 1798 και 1799. Η Γαλλική Επανάσταση αποτελεί θέμα προφητείας, και άρχισε το 1789 και διήρκεσε δέκα έτη, λήγοντας το 1799, στον προσδιορισμένο καιρό της, ακριβώς όπως και το 1798 ήταν προσδιορισμένος καιρός. Από κοινού προσδιορίζουν το θανατηφόρο τραύμα που δόθηκε στο θηρίο, καθώς και τη γυναίκα η οποία εκάθητο επάνω στο θηρίο και εβασίλευε επ' αυτού. Ο Δαρείος ήταν ο βασιλεύς που κατενίκησε τον εχθρό του στέλνοντας το στράτευμά του μέσα από το «τείχος», και αντιπροσωπεύει τον Ρήγκαν, ο οποίος κατενίκησε τον εχθρό του καταρρίπτοντας το τείχος του «σιδηρού παραπετάσματος». Ο Κύρος αντιπροσωπεύει τον πρώτο Μπους, διότι ο Κύρος είναι γνωστός ως Κύρος ο Μέγας, και ο Τζορτζ Μπους ο πρώτος είναι ο μεγαλύτερος Μπους, ενώ ο τελευταίος Μπους είναι ο μικρότερος Μπους.

Διότι αυτοί οι δύο βασιλείς και οι δύο χρονολογίες που αντιπροσωπεύουν αποτελούν στην πραγματικότητα ένα και το αυτό σύμβολο. Ο ένας επισημαίνει τα εβδομήντα έτη κατά τα οποία η Βαβυλώνα θα εξουσίαζε. Η περίοδος εκείνη των εβδομήντα ετών έφθασε στον προσδιορισμένο καιρό της το 538 π.Χ. και αντιπροσωπεύεται από τον Δαρείο. Η ολοκλήρωση της αιχμαλωσίας των εβδομήντα ετών έφθασε στον προσδιορισμένο καιρό της το 536 π.Χ. και αντιπροσωπεύεται από τον Κύρο. Από κοινού αντιπροσωπεύουν τον «καιρό του τέλους», όταν το προφητικό φως πρόκειται να αποσφραγισθεί. Το 1798 ο πρώτος άγγελος του δέκατου τετάρτου κεφαλαίου της Αποκάλυψης έφθασε στον «καιρό του τέλους», και η Αδελφή Ουάιτ λέγει ότι εκείνος ο άγγελος «δεν ήταν τίποτε λιγότερο από το πρόσωπο του Ιησού Χριστού».

Κατά τὸ τρίτον ἔτος τοῦ Κύρου, ὁ Μιχαήλ, ὁ ἄρχων τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ ἀρχάγγελος τῶν ἀγγέλων, κατέβη ἵνα ἐνεργήσῃ ἐπὶ τοῦ Κύρου καὶ βεβαιώσῃ τὸ φῶς ὃ ἔμελλε νὰ ὀδηγήσῃ τὸν Κύρον νὰ ἐκδώσῃ τὸ πρῶτον ἐκ τριῶν διαταγμάτων, τὰ ὅποια θὰ ἐπέτρεπαν εἰς τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ νὰ ἀνοικοδομήσῃ τὴν πόλιν, τὸ ἅγιαστήριον, καὶ τὰς πλατείας καὶ τὰ τείχη. Ἐκεῖνο τὸ ἔργον προετύπωνε τὸ ἔργον τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου ἀγγέλου, τὸ ὅποιον ἤρchiσε κατὰ τὸ «τέλος τοῦ καιροῦ» τὸ 1798.

Ἡ κάθοδος τοῦ Μιχαήλ κατὰ τὸν καιρὸ τοῦ τέλους, στις ἡμέρες τοῦ Δαρείου καὶ τοῦ Κύρου, παρίστανε τὴν ἔλευση τοῦ πρώτου ἀγγέλου τὸ 1798, καὶ ἀμφοτέρω μαζί σηματοδοτοῦν τὴν ἔλευση τοῦ ἴδιου ἀγγέλου, κατὰ τὸν «καιρὸ τοῦ τέλους», τὸ 1989. Τὸ 1989 εγκαινίασε τὴν περίοδο τοῦ «καιροῦ τοῦ τέλους» καὶ ἦταν ἐπίσης προσδιορισμένος καιρός. Ἐνας προσδιορισμένος καιρός υποδηλώνει τὸν τερματισμὸ μίας προφητικῆς χρονικῆς περιόδου. Ἡ ἀποστασία τοῦ 1863, στο πρῶτο «Κάδης» τοῦ σύγχρονου πνευματικοῦ Ἰσραήλ, υπήρξε ἡ ἀρχὴ μίας περιόδου ἑκατὸν εἴκοσι ἕξι ετῶν, ἡ ὁποία τερματίσθηκε «κατὰ τὸν προσδιορισμένο καιρὸ» τὸ 1989. Τὸ ἑκατὸν εἴκοσι ἕξι εἶναι τὸ δέκατο, ἢ ἡ δεκάτη, τοῦ χιλίων διακοσίων ἐξήντα, καὶ στο τέλος τῶν χιλίων διακοσίων ἐξήντα ετῶν, τὸ 1798, τὸ κίνημα τοῦ πρώτου ἀγγέλου εἰσήλθε ἐν τῇ ἱστορίᾳ. Στὸ τέλος τῶν ἑκατὸν εἴκοσι ἕξι ετῶν, τὸ 1989, τὸ κίνημα τοῦ τρίτου ἀγγέλου εἰσήλθε ἐν τῇ ἱστορίᾳ.

Στο πρώτο εδάφιο του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ, ο Γαβριήλ είναι προσεκτικός και ακριβής στον προσδιορισμό του ότι η ιστορία που παριστάνεται αρχίζει με τον Κύριο, στον καιρό του τέλους, το 1989. Ο Μέγας Κύρος εκεί αντιπροσωπεύει τον Μπους τον μεγαλύτερο, τον οποίον θα ακολουθούσαν τρεις βασιλείς, και έπειτα ένας τέταρτος βασιλιάς, ο οποίος θα ήταν πολύ πλουσιότερος από όλους αυτούς. Έτσι, ο τέταρτος πλούσιος βασιλιάς, που ξεσηκώνει όλη την Ελλάδα, είναι ο έκτος πρόεδρος από το 1989.

Στα γεγονότα του δέκατου κεφαλαίου, ο Δανιήλ παρουσιάζεται να πενθεί, και μέσα στην εμπειρία του πένθους μεταμορφώνεται κατά την εικόνα του Χριστού, καθώς ατενίζει το όραμα. Η περίοδος των είκοσι μίας ημερών πένθους αντιπροσωπεύει μία περίοδο θανάτου που καταλήγει σε ανάσταση. Στο δέκατο κεφάλαιο, ο Μιχαήλ έχει κατέλθει από τον ουρανό, και στην Ιούδα επτά, όταν καταβαίνει, ανασταίνει τον Μωυσή. Στο ενδέκατο κεφάλαιο της Αποκαλύψεως, ο Μωυσής (και ο Ηλίας) έχουν φονευθεί και κείτονται νεκροί στην πλατεία επί τρεισήμισι συμβολικές ημέρες. Έπειτα ο Μωυσής (μαζί με τον Ηλία) ανασταίνονται από «μεγάλη φωνή».

Και μετά τρεις ημέρας και ἥμισυ, πνεῦμα ζωῆς ἐκ τοῦ Θεοῦ εἰσηλθεν εἰς αὐτούς, καὶ ἐστάθησαν ἐπὶ τοὺς πόδας αὐτῶν· καὶ φόβος μέγας ἐπέπεσεν ἐπὶ τοὺς θεωροῦντας αὐτούς. Καὶ ἤκουσαν φωνὴν μεγάλην ἐκ τοῦ οὐρανοῦ λέγουσαν πρὸς αὐτούς, Ἀνάβητε ὧδε. Καὶ ἀνέβησαν εἰς τὸν οὐρανὸν ἐν τῇ νεφέλῃ· καὶ ἐθεώρησαν αὐτούς οἱ ἐχθροὶ αὐτῶν. Ἀποκάλυψις 11:11, 12.

Η «μεγάλη φωνή» που ανασταίνει είναι η φωνή του αρχαγγέλου, και ο αρχάγγελος είναι ο Μιχαήλ.

Διότι αυτός ο Κύριος θέλει καταβή εκ του ουρανού με κέλευσμα, με φωνήν αρχαγγέλου και με σάλπιγγα Θεού· και οι αποθανόντες εν Χριστώ θέλουσιν αναστηθή πρώτον. Α΄ Θεσσαλονικείς 4:16.

Η ιστορία κατά την οποία ο Μωυσής και ο Ηλίας φονεύονται και ανασταίνονται είναι η ιστορία του σφραγίσματος των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Η ιστορία εκείνη άρχισε στις 11 Σεπτεμβρίου 2001 με την «πρώτη φωνή» του αγγέλου της Αποκαλύψης δεκαοκτώ, την οποία η Αδελφή White ταυτοποιεί ως ερχόμενη όταν τα μεγάλα κτίρια της Νέας Υόρκης κατερρίφθησαν. Η «δεύτερη φωνή» του δέκατου όγδοου κεφαλαίου της Αποκαλύψης ακούγεται κατά τον επικείμενο νόμο της Κυριακής, όταν το άλλο ποιμνιο του Θεού καλείται να εξέλθει από τη Βαβυλώνα. Είναι εκείνη η ιστορία, η ιστορία του σφραγίσματος, όπου ο Δανιήλ παρίσταται ως μεταβαλλόμενος στην εικόνα του Χριστού διά της θεωρήσεως του οράματος «marah», το οποίο είναι η θηλυκή έκφραση του οράματος «mareh». Είναι το «αιτιολογικό» όραμα, το οποίο «προκαλεί» την αναπαραγωγή της εικόνας που θεωρείται μέσα σε εκείνους που τη θεωρούν.

Αυτή η ιστορία της σφραγίσεως και της μεταμορφώσεως του Δανιήλ στο δέκατο κεφάλαιο περιλαμβάνει την κάθοδο του Μιχαήλ, όταν Αυτός ανασταίνει και μεταμορφώνει εκείνους που αντιπροσωπεύονται από τον Μωυσή, τον Ηλία και τον Δανιήλ. Επιτελεί την ανάσταση με τη «μεγάλη φωνή» του αρχαγγέλου, παρέχοντας έτσι μία τρίτη «φωνή», ανάμεσα στην πρώτη και στην έσχατη φωνή, οι οποίες είναι αμφοτέρες η ίδια, διότι και οι δύο είναι η φωνή του δέκατου ογδού κεφαλαίου της Αποκαλύψεως. Η μεσαία φωνή είναι εκεί όπου αντιπροσωπεύεται η ανταρσία· διότι, όταν ο Μιχαήλ ανέστησε τον Μωυσή, δεν φιλονίκησε με τον Σατανά, μολονότι ο

Σατανάς, ο αυτουργός της ανταρσίας, ήταν εκεί για να διαμαρτυρηθεί.

Ο Μιχαήλ όμως, ο αρχάγγελος, όταν διαλεγόταν με τον διάβολο και φιλονικούσε περί του σώματος του Μωυσέως, δεν ετόλμησε να εκφέρει εναντίον του βλάσφημη κρίση, αλλά είπε: Ο Κύριος να σε επιτιμήσει. Ιούδα 7.

Η αρχή του καιρού της σφράγισης, ο οποίος άρχισε στις 11 Σεπτεμβρίου 2001 και λήγει με τον σύντομα επερχόμενο νόμο της Κυριακής, φέρει τη σφραγίδα της «Αλήθειας», διότι στο μέσον εκείνης της περιόδου, τον Ιούλιο του 2023, η μεγάλη φωνή του αρχαγγέλου άρχισε το έργο της ανάστασης των νεκρών εν Χριστώ, οι οποίοι επιλέγουν να ακούσουν τη μεσαία φωνή Του. Σημειώστε ότι το 2023 έρχεται είκοσι δύο έτη μετά το 2001, και το είκοσι δύο είναι το ένα δέκατο του διακοσίων είκοσι, το οποίο αποτελεί το σύμβολο του συνδέσμου μεταξύ Θεότητας και ανθρωπότητας, και είναι επίσης σύμβολο αποκατάστασης.

Τον Ιούλιο του 2023, ο ισχυρός άγγελος, ο οποίος δεν είναι κανείς άλλος παρά ο Ιησούς Χριστός, και ο οποίος είναι η Αλήθεια, ο οποίος είναι επίσης ο Μιχαήλ, και ο οποίος είναι το Άλφα και το Ωμέγα, κατέρχεται με ένα μήνυμα στο χέρι Του. Το μικρό βιβλίο στο χέρι Του είναι το τμήμα του Δανιήλ που ήταν σφραγισμένο έως τις έσχατες ημέρες.

«Στην Αποκάλυψη συναντώνται και καταλήγουν όλα τα βιβλία της Αγίας Γραφής. Εδώ βρίσκεται το συμπλήρωμα του βιβλίου του Δανιήλ. Το ένα είναι προφητεία· το άλλο αποκάλυψη. Το βιβλίο που ήταν σφραγισμένο δεν είναι η Αποκάλυψη, αλλά εκείνο το μέρος της προφητείας του Δανιήλ που αναφέρεται στις έσχατες ημέρες. Ο άγγελος πρόσταξε: “Συ όμως, Δανιήλ, κλείσε τους λόγους και σφράγισε το βιβλίο έως τον καιρό του τέλους.” Δανιήλ 12:4.» Οι Πράξεις των Αποστόλων, 585.

Το τμήμα της προφητείας του Δανιήλ που αναφέρεται στις έσχατες ημέρες είναι το ενδέκατο κεφάλαιο. Πρόκειται για τους τελευταίους έξι στίχους του ενδέκατου κεφαλαίου, αλλά, ακριβέστερα, για τις ιστορικές αφηγήσεις που περιέχονται μέσα στο κεφάλαιο και επαναλαμβάνονται στους τελευταίους αυτούς έξι στίχους.

«Δεν έχουμε καιρό να χάσουμε. Καιροί θλίψεως βρίσκονται μπροστά μας. Ο κόσμος αναστατώνεται από το πνεύμα του πολέμου. Σύντομα θα λάβουν χώρα οι σκηνές θλίψεως που αναφέρονται στις προφητείες. Η προφητεία στο ενδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ έχει σχεδόν φθάσει στην πλήρη εκπλήρωσή της. Μεγάλο μέρος της ιστορίας που έλαβε χώρα σε εκπλήρωση αυτής της προφητείας θα επαναληφθεί.» Manuscript Releases, αριθμός 13, 394.

Το δέκατο έκτο εδάφιο του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ απεικονίζει μια ιστορία που επαναλαμβάνεται στο εδάφιο σαράντα ένα, διότι στο εδάφιο αυτό ο βασιλιάς του βορρά στέκεται στην ένδοξη γη. Η ιστορία του εδαφίου δεκάτου έκτου προσδιορίζει πότε ο Ρωμαίος στρατηγός Πομπήιος έφερε τον Ιούδα και την Ιερουσαλήμ σε αιχμαλωσία.

Αλλ’ εκείνος που έρχεται εναντίον αυτού θα πράξει κατά το ίδιον θέλημά του, και ουδείς θα σταθεί ενώπιόν του· και θα σταθεί εν τη γη της δόξης, η οποία διά της χειρός αυτού θα καταναλωθεί. Δανιήλ 11:16.

Προτίθεται να χρησιμοποιήσω αυτό το εδάφιο ως σημείο αγκυρώσεως για την εξέτασή μας των εδαφίων που προηγούνται του εδαφίου αυτού· γι' αυτό θα θέσω πρώτα αυτό το ερμηνευτικό πλαίσιο. Προτιθέμεθα να δείξουμε ότι η ιστορία που ακολουθεί τη διάσπαση του βασιλείου του Μεγάλου Αλεξάνδρου στα εδάφια τρία και τέσσερα αρχίζει το 1989 και κατόπιν προσδιορίζει τον τρέχοντα Ουκρανικό Πόλεμο, τη νίκη του Πούτιν επί των δυνάμεων της Δύσεως, και την επακόλουθη ήττα του Πούτιν, η οποία οδηγεί στο εδάφιο δεκαέξι.

«Μολονότι η Αίγυπτος δεν μπόρεσε να σταθεί ενώπιον του Αντίοχου, του βασιλέως του βορρά, ο Αντίοχος δεν μπόρεσε να σταθεί ενώπιον των Ρωμαίων, οι οποίοι τώρα ήλθαν εναντίον του. Κανένα βασίλειο δεν ήταν πλέον ικανό να αντισταθεί σε αυτή την ανερχόμενη δύναμη. Η Συρία κατακτήθηκε και προσαρτήθηκε στη Ρωμαϊκή αυτοκρατορία, όταν ο Πομπήιος, το 65 π.Χ., αφαίρεσε από τον Αντίοχο Ασιατικό τα υπάρχοντά του και μετέβαλε τη Συρία σε ρωμαϊκή επαρχία.»

«Ἡ αὐτὴ δύναμις ἔμελλε ἐπίσης νὰ σταθῆ ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γῆ καὶ νὰ τὴν καταναλώσῃ. Ἡ Ῥώμη συνδέθη μὲ τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ, τοὺς Ἰουδαίους, διὰ συμμαχίας, τὸ 161 π.Χ., ἀφ' ἧς χρονολογίας κατέχει ἐξέχουσιν θέσιν ἐν τῷ προφητικῷ χρονολογίῳ. Δὲν ἀπέκτησεν, ὅμως, δικαιοδοσίαν ἐπὶ τῆς Ἰουδαίας διὰ πραγματικῆς κατακτῆσεως πρὶν ἀπὸ τὸ 63 π.Χ.· καὶ τότε, κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον.»

«Κατὰ τὴν ἐπιστροφή τοῦ Πομπηίου ἀπὸ τὴν ἐκστρατείαν του ἐναντίον τοῦ Μιθριδάτου, βασιλέως τοῦ Πόντου, δύο διεκδικηταί, ὁ Ὑρκανὸς καὶ ὁ Ἀριστόβουλος, ἀγωνίζονταν γιὰ τὸν θρόνον τῆς Ἰουδαίας. Ἡ ὑπόθεσις τοὺς ἐτέθη ἐνώπιον τοῦ Πομπηίου, ὅστις συντόμως διέκρινε τὸ ἄδικον τῶν ἀξιώσεων τοῦ Ἀριστοβούλου, ἀλλὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ ἀναβάλῃ τὴν ἀπόφασιν ἐπὶ τοῦ ζητήματος ἕως μετὰ τὴν πολυπόθητον ἐκστρατείαν του εἰς τὴν Ἀραβίαν, ὑποσχόμενος τότε νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ νὰ διευθετήσῃ τὰ πράγματά τους ὅπως θὰ ἐφαίνετο δίκαιον καὶ πρέπον. Ὁ Ἀριστόβουλος, διεισδύσας εἰς τὰ πραγματικὰ φρονήματα τοῦ Πομπηίου, ἔσπευσε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ἰουδαίαν, ὥπλισε τοὺς ὑπηκόους του καὶ προητοιμάσθη διὰ σθεναρὰν ἄμυναν, ἀποφασισμένος, μὲ κάθε κίνδυνον, νὰ διατηρήσῃ τὸν στέφανον, τὸν ὁποῖον προέβλεπεν ὅτι θὰ ἐπιδικαζόταν εἰς ἄλλον. Ὁ Πομπήιος κατεδίωξε ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὸν φυγάδα. Καθὼς ἐπλησίαζε εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ὁ Ἀριστόβουλος, ἀρχίζων νὰ μετανοῇ διὰ τὴν πορείαν του, ἐξῆλθε εἰς συνάντησίν του καὶ ἐπεχείρησε νὰ τακτοποιήσῃ τὰ πράγματα, ὑποσχόμενος πλήρη ὑποταγὴν καὶ μεγάλα χρηματικὰ ποσά. Ὁ Πομπήιος, δεχόμενος τὴν προσφορὰν αὐτήν, ἔστειλε τὸν Γαβίνιον, ἐπικεφαλῆς ἀποσπάσματος στρατιωτῶν, διὰ νὰ παραλάβῃ τὰ χρήματα. Ἄλλ' ὅταν ἐκεῖνος ὁ ἀντιστράτηγος ἔφθασε εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, εὔρε τὰς πύλας κεκλεισμένας ἐναντίον του, καὶ τοῦ ἐλέγχθη ἀπὸ τὴν κορυφὴν τῶν τειχῶν ὅτι ἡ πόλις δὲν θὰ ἐνέμενε εἰς τὴν συμφωνίαν.»

«Ὁ Πομπήιος, γιὰ νὰ μὴ μείνῃ ατιμώρητη μιὰ τέτοια ἀπόπειρα ἐξαπάτησής του, ἔβαλε τὸν Ἀριστόβουλο, τὸν ὁποῖο κρατοῦσε κοντὰ του, στα σίδηρα καὶ ἀμέσως ἐκστράτευσε ἐναντίον τῶν Ἱεροσολύμων με ολόκληρο τὸ στράτευμά του. Οἱ οπαδοὶ τοῦ Ἀριστοβούλου τάσσονταν ὑπὲρ τῆς υπεράσπισης τῆς πόλεως· ἐκεῖνοι δὲ τοῦ Ὑρκανοῦ ὑπὲρ του νὰ ανοιχθοῦν οἱ πύλας. Ἐπειδὴ οἱ τελευταῖοι υπερεῖχαν ἀριθμητικὰ καὶ επικράτησαν, στὸν Πομπήιο δόθηκε ἐλεύθερη εἰσοδος στὴν πόλιν. Τότε οἱ προσκείμενοι στὸν Ἀριστόβουλο ἀποσύρθηκαν στὸ ὄρος τοῦ ναοῦ, πλήρως ἀποφασισμένοι νὰ υπερασπισθοῦν ἐκεῖνον τὸν τόπο, ὅσο καὶ ὁ Πομπήιος ἦταν

αποφασισμένος να τον κυριεύσει. Στο τέλος τριών μηνών δημιουργήθηκε ρήγμα στο τείχος, αρκετό για έφοδο, και ο τόπος κυριεύθηκε διά της ρομφαίας. Στη φοβερή σφαγή που ακολούθησε, δώδεκα χιλιάδες άνθρωποι φονεύθηκαν. Ήταν συγκλονιστικό θέαμα, παρατηρεί ο ιστορικός, να βλέπει κανείς τους ιερείς, απασχολημένους εκείνη την ώρα στη θεία λατρεία, να συνεχίζουν με ήρεμο χέρι και αταλάντευτο σκοπό το σύνηθες έργο τους, φαινομενικά ασυνείδητοι του άγριου εκείνου θορύβου, μολονότι γύρω τους οι φίλοι τους παραδίδονταν στη σφαγή, και μολονότι συχνά το ίδιο τους το αίμα αναμιγνυόταν με εκείνο των θυσιών τους.»

«Αφού έθεσε τέλος στον πόλεμο, ο Πομπήιος κατεδάφισε τα τείχη της Ιερουσαλήμ, μετέφερε αρκετές πόλεις από τη δικαιοδοσία της Ιουδαίας σε εκείνη της Συρίας και επέβαλε φόρο υποτελείας στους Ιουδαίους. Έτσι, για πρώτη φορά, η Ιερουσαλήμ τέθηκε διά της κατακτήσεως στα χέρια εκείνης της δύναμης η οποία επρόκειτο να κρατήσει την “ένδοξη γη” στη σιδερένια της λαβή, έως ότου την είχε ολοκληρωτικά καταναλώσει». Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 259, 260.

Θα συνεχίσουμε αυτή τη μελέτη στο επόμενο άρθρο μας.

Το γεγονός ότι δεν υπάρχει καμία διαμάχη ή αναταραχή ανάμεσα στον λαό του Θεού δεν θα πρέπει να θεωρείται ως τελεσίδικη απόδειξη ότι κρατούν σταθερά την υγιαινουσα διδασκαλία. Υπάρχει λόγος να φοβούμαστε ότι ίσως δεν διακρίνουν καθαρά ανάμεσα στην αλήθεια και στην πλάνη. Όταν δεν εγείρονται νέα ζητήματα μέσω της έρευνας των Γραφών, όταν δεν ανακύπτει καμία διαφορά γνώμης που θα ωθήσει τους ανθρώπους να ερευνήσουν μόνοι τους τη Βίβλο, ώστε να βεβαιωθούν ότι κατέχουν την αλήθεια, θα υπάρχουν πολλοί σήμερα, όπως και στους αρχαίους χρόνους, που θα προσκολλώνται στην παράδοση και θα λατρεύουν χωρίς να γνωρίζουν τι.

«Μου έχειδειχθεί ότι πολλοί, οι οποίοι ομολογούν ότι έχουν γνώση της παρούσης αληθείας, δεν γνωρίζουν τι πιστεύουν. Δεν κατανοούν τις αποδείξεις της πίστεώς τους. Δεν έχουν ορθή εκτίμηση του έργου για τον παρόντα καιρό. Όταν έλθει ο καιρός της δοκιμασίας, υπάρχουν άνθρωποι που τώρα κηρύττουν σε άλλους, οι οποίοι θα διαπιστώσουν, όταν εξετάσουν τις θέσεις που τηρούν, ότι υπάρχουν πολλά πράγματα για τα οποία δεν μπορούν να δώσουν καμία ικανοποιητική εξήγηση. Μέχρις ότου δοκιμασθούν κατ’ αυτόν τον τρόπο, δεν εγνωρίζαν τη μεγάλη τους άγνοια. Και υπάρχουν πολλοί στην εκκλησία που θεωρούν δεδομένο ότι κατανοούν τι πιστεύουν· αλλά, έως ότου ανακύψει αντιλογία, δεν γνωρίζουν την ίδια τους την αδυναμία. Όταν χωρισθούν από εκείνους που έχουν την ίδια πίστη και εξαναγκασθούν να σταθούν μεμονωμένοι και μόνοι, για να εξηγήσουν την πίστη τους, θα εκπλαγούν βλέποντας πόσο συγκεχυμένες είναι οι ιδέες τους σχετικά με εκείνο που είχαν αποδεχθεί ως αλήθεια. Είναι βέβαιο ότι έχει υπάρξει μεταξύ μας απομάκρυνση από τον ζώντα Θεό και στροφή προς τους ανθρώπους, με το να τίθεται το ανθρώπινο στη θέση της θείας σοφίας.»

«Ο Θεός θα εγείρει τον λαό Του· εάν αποτύχουν άλλα μέσα, θα παρεισφρήσουν ανάμεσά τους αιρέσεις, οι οποίες θα τους κοσκινίσουν, διαχωρίζοντας το άχυρο από το σιτάρι. Ο Κύριος καλεί όλους όσοι πιστεύουν τον λόγο Του να εξέλθουν από τον ύπνο και να αφυπνισθούν. Πολύτιμο φως έχει δοθεί, κατάλληλο για τον παρόντα καιρό. Είναι βιβλική αλήθεια, η οποία φανερώνει τους κινδύνους που βρίσκονται ακριβώς μπροστά μας. Αυτό το φως θα έπρεπε να μας οδηγήσει σε επιμελή μελέτη των Γραφών και σε εξαιρετικά αυστηρή εξέταση των θέσεων

που διατηρούμε. Ο Θεός θα ήθελε όλες οι όψεις και όλες οι θέσεις της αλήθειας να διερευνώνται πλήρως και επίμονα, με προσευχή και νηστεία. Οι πιστοί δεν πρέπει να επαναπαύονται σε υποθέσεις και ασαφώς διατυπωμένες ιδέες περί του τι συνιστά την αλήθεια. Η πίστη τους πρέπει να είναι στερεά θεμελιωμένη επάνω στον λόγο του Θεού, ώστε, όταν έλθει ο καιρός της δοκιμασίας και οδηγηθούν ενώπιον συμβουλίων για να απολογηθούν περί της πίστεώς τους, να είναι σε θέση να δώσουν λόγο για την ελπίδα που είναι μέσα τους, με πραότητα και φόβο.

«Ανακινείτε, ανακινείτε, ανακινείτε. Τα θέματα τα οποία παρουσιάζουμε στον κόσμο πρέπει να είναι για εμάς μια ζώσα πραγματικότητα. Είναι σημαντικό, όταν υπερασπιζόμαστε τα δόγματα τα οποία θεωρούμε θεμελιώδη άρθρα πίστεως, να μη επιτρέπουμε ποτέ στον εαυτό μας να χρησιμοποιεί επιχειρήματα που δεν είναι απολύτως ορθά. Αυτά μπορεί να επαρκούν για να φιμώσουν έναν αντιλέγοντα, αλλά δεν τιμούν την αλήθεια. Οφείλουμε να παρουσιάζουμε υγιή επιχειρήματα, τα οποία όχι μόνο θα αποστομώνουν τους αντιπάλους μας, αλλά και θα αντέχουν στην αυστηρότερη και διεξοδικότερη εξέταση. Μεταξύ εκείνων που έχουν εκπαιδεύσει τον εαυτό τους ως συζητητές υπάρχει μεγάλος κίνδυνος να μη μεταχειρίζονται τον λόγο του Θεού με δικαιοσύνη. Όταν ερχόμαστε αντιμέτωποι με έναν αντίπαλο, θα πρέπει να αποτελεί ειλικρινή μας προσπάθεια να παρουσιάζουμε τα θέματα κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να αφυπνίζεται πεποίθηση στη διάνοιά του, αντί απλώς να επιδιώκουμε να ενισχύσουμε την αυτοπεποίθηση του πιστού.»

«Όση κι αν είναι η διανοητική πρόοδος του ανθρώπου, ας μη νομίσει ούτε για μια στιγμή ότι δεν υπάρχει ανάγκη επιμελούς και αδιάκοπης ερεύνης των Γραφών για περισσότερο φως. Ως λαός καλούμαστε, ο καθένας προσωπικώς, να είμαστε σπουδαστές της προφητείας. Πρέπει να αγρυπνούμε με ζήλο, ώστε να διακρίνουμε κάθε ακτίνα φωτός την οποία ο Θεός θα μας παρουσιάσει. Οφείλουμε να συλλαμβάνουμε τις πρώτες αναλαμπές της αλήθειας· και μέσω μελετήσεως συνοδευόμενης από προσευχή μπορεί να αποκτηθεί καθαρότερο φως, το οποίο δύναται να τεθεί ενώπιον των άλλων.»

«Όταν ο λαός του Θεού βρίσκεται σε ανάπαυση και είναι ικανοποιημένος με τη σημερινή του διαφώτιση, μπορούμε να είμαστε βέβαιοι ότι Εκείνος δεν θα τον ευνοήσει. Είναι θέλημά Του να προχωρεί αδιάκοπα προς τα εμπρός, ώστε να λαμβάνει το αυξημένο και ολοένα αυξανόμενο φως που λάμπει γι' αυτόν. Η παρούσα στάση της εκκλησίας δεν είναι ευάρεστη στον Θεό. Έχει εισχωρήσει μια αυτοπεποίθηση που τους έχει οδηγήσει να μη νιώθουν καμιά ανάγκη για περισσότερη αλήθεια και μεγαλύτερο φως. Ζούμε σε καιρό κατά τον οποίο ο Σατανάς εργάζεται στα δεξιά και στα αριστερά, μπροστά και πίσω μας· και όμως, ως λαός, κοιμόμαστε. Ο Θεός θέλει να ακουστεί μια φωνή που να αφυπνίζει τον λαό Του σε δράση».
Testimonies, τόμος 5, 707, 708.